

Îmbrățișarea cu natura

Adrian Păunescu

Aici, în Bucovina
îmbrățișarea cu natura dă putere
până și muribundului,
se povestește
că un om aflat pe moarte
și-a aruncat plapuma pe care zăcea
și-a aruncat lumânările
care-l vegheau creștinește
a ieșit în curte
și s-a izbit la halucinant
cu trupul de iarbă;
când s-aridicat
n-au știut ce are pe față
rouă sau lacrimi,
înviase,
și-a luat toporul
și a plecat în pădure
să-și ceară iertare
că prea devreme împrumutaseră în numele lui
un sicriu din ea;
înainte de a intra în pădure
s-a-ntors spre nevastă-sa
și i-a spus:
tu să-mi pui apă de ploaie la fiert
că vreau să mă spăl
și să-mi scoți briciul
din cufărul de armată,
că vreau să mă bărberesc
și duminică să fie și ai tăi și ai mei aici
că vreau să te mai iau o dată de nevastă...
Și acolo unde a înviat el din iarbă
ce-o fi fost,
ce n-o fi fost,
că nici oaie, nici cal și nici vită
n-au mai vrut să pască,
treceau pe acolo
și se uitau smerite
și tremurau de frică.